

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra VED VEJEN

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang01val-shoot-idm140084323178224/facsimile.pdf> (tilgået 31. marts 2023)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Proprietær Kiær kom ind paa Perronen.

— Landbohøjskole har han da — om det ku' hjælpe
— og det med bedste Karakter . . . Naa — go' Morgen
— Bai. Stationsforstanderen fik Haandslag . . . Er der
gi't no'ne Omgange nede hos Jer? . . . Og Konen? . . .

— Jo — Tak . . . Saa De henter Forvalter idag . . .

— Ja — væmmelig Historie — og just i den værste
Tid . . .

— Naa — et nyt Mandfolk til Egnen, siger Præste-
frøkenen og rangler med Armene, som om hun paa For-
haand gav ham én paa Øret. Med lille Stations-Bentzen
bli'r det saa halv syvende . . .

Enkefruen er febrilsk. Hun havde sagt det hjem-
me: Louise-Ældst maatte ikke gaa ud med de Brunels-
støvler.

Louise-Ældst's Skønhed er Fødderne . . . Smalle Ari-
stokratfødder . . .

Og hun havde sagt det . . .

Frøken Louise var inde i Ventesalen og satte Slør.
Frøknerne Abel gjorde i udskaret Bryst med Pibe-
kraver, Stenkulspærler og Slør.

Bai gik om ad Køkkenet for at melde sin Kone For-
valteren . . . Præstefrøkenen sad og dinglede paa den
grønmaalede Kasse. Hun tog Uhret op og saa' paa Klok-
ken:

— Gud, hvor det Mandfolk gør sig kostbar, sagde
hun.

Frøken Jensen sagde: Ja — Toget synes at være
ikke saa faa Minutter forsinket. Frøken Jensen talte
ubestridelig korrekt, navnlig naar hun talte med Præ-
stens Datter. Hun satte ikke Pris paa Præstens Datter.

— Det er ikke Tønen mellem mine Elevere, sagde
hun til Enkefruen. Frøken Jensen var ikke saa sikker
i de fremmede Ord.

— Men — dér er jo den dejlige Kone. Præstefrøke-
nen satte op fra Kisten og fór over Perronen mod Fru
Bai, der var kommet ud paa Stentrappen. Naar Præ-

stefrøkenen hilste hjertelig, saa' det ud som et volde-
ligt Overfald.

Fru Bai smilede stille og lod sig kysse.

— Gud forbarme sig, sagde Præstefrøkenen, faar vi
ikke uventendes en ny Hane til Gaarden. Der er han!

De hørte Støjen af Toget der borte fra og den stærke
Klapren, naar det gik over Aabroen. Langsomt kom det
vuggende og pustende frem over Engen.

Præstefrøkenen og Fru Bai blev staaende paa Trap-
pen. Frøkenen holdt Fru Bai om Livet.

— Der er Ida Abel, sagde Præstefrøkenen, Jeg ken-
der hende paa Sløret. Et bordeauxfarvet Slør stod ud af
et Vindu.

Toget holdt, og Døre blev slaaet op og i. Fru Abel
skreg sine „Goddag“ saa højt, at alle Nabokupeernes
Rejsende kom til Vinduerne.

Ida-Yngst klemte arrigt Moderens Arm — hun stod
endnu paa Trinet:

— Der er en Herre med Toget — hertil —

— Hvem er han? Det gik som Kæp i Hjul.

Ida-Yngst var nede. Der var Herren . . . En blond-
skægget, højt sindig Herre, som fik Hatæske og Fute-
raler ud af en Røgekupé.

— Og Tante — Tante Mi, skreg Enkefruen.

— Hold din Mund, sagde Ida-Yngst stille og arrigt.
Hvor er Louise?

Louise sprang om paa Stentrappen foran Fru Bai og
Præstefrøkenen saa barnligt, som om hun havde haft
sin „Skønhed“ i Knapstøvler.

Nedenfor Trappen præsenterede Forvalteren sig for
Hr. Kiær.

— Ja, Satan til Historie — dér ligger Madsen — i
den værste Tid . . . Naa, vi vil haabe det bedste . . . Hr.
Kiær slog den nye Forvalter paa Skulderen.

— Gud hjælpe os, sagde Præstefrøkenen. Et højt
almindeligt Husdyr.

Den grønmalede var inde, og Fællesmejeri-Spandene
var hevet ud af Godsvognen. Toget begyndte at gaa,